

מיכתבים

תודה על המחמאה

על גילה ותפקידה של עובדת-הכנ"ס לשעבר (אנשים), העולם הזה (8.10.89)

אני מודה להעולם הזה על כך שבמדור אנשים הוא הצעיר אותי. תודה על המחמאה.

לידיעתכם: כבר למעלה משלוש שנים חל-פו מאז שהצטרפתי לגימלא-הכנסת ופרשתי מעבודתי (שבה מעולם לא הייתי מזכירתו האישית של מישור), עוד בתקופת כהונתו של שלמה הילל כיו"ר-הכנסת וזמן רב לפני בחירתו של היו"ר הנוכחי, רב שילנסקי. חיה מן, ירושלים

גאולה לעולם

על זהותו של מברך שר-הביטחון ("מי לא", "איש-השנה תשמ"ט", העולם הזה (27.9.89).

כבר אמרו חז"ל: כל המביא דבר בשם אומי, רוי, מביא גאולה לעולם. לדעתי, כל שכן מי שמביא את השם של האומר. אם כן: הרב הנכבד המברך את שר-הביט

מילים לפי מידה

על מות דן בן-אמוץ ("הסוף", העולם הזה (25.10.89).

מיספר מילים, לפי מידותיו של דן בן-אמוץ המנוח:

המוכשר למצות/את חייו עד תומם/לא יקשה לחצות/את נתיב הדומם.

מולה בריקמא, חר-אביב

לפי השעון הביולוגי

עוד על מות דן בן-אמוץ ("הסוף", העולם הזה (25.10.89).

גיל הפטירה הנורמלי של האדם הוא, לפי מחקר מדעי ולפי עיקרון השעון הביולוגי, 150 שנה לפחות. דן בן-אמוץ היה יכול לחיות עוד 50 שנה לפחות, חיים של פעילות פורייה, מאבקים למען הרמקוטיה, הצדק והשלום וליהנות יפה מחיים אלה, לולא היה קורבן של אורח-חיים ההורס את האורגניזם לאט-לאט.

לפני חצי שנה בערך מצאתי לנכון לשלוח אליו גלויה, שבה הסברתי לו שהוא יכול להיחלץ ממחלתו על-ידי הניתקות מהמדיצין נה המוקבלת, ולעלות על דרך הרפוי הטיב-עיהעצמי (הצמחוני-טיבעוני).

שלום זמיר,

(המרצה והעונה על שאלות בנושא הרפוי הטיבעי. בן 67 המרגיש כבן 27), אמירים

דרגה של אמנות

עוד על מות דן בן-אמוץ ("הסוף", העולם הזה (25.10.89).

יורשה לי לחרוג מהשכחים המהדרים לרן בן-אמוץ מכל במה. לדעתי כתיבתו היתה כתיבה של כדרן ממוסחר, שתכונתו הבולטת היתה גסות-דודח (ובמובן זה השתלב יפה במנטאליות הישרא-לית, דבר שכה שאף אליו). השבח היחיד שאוכל לומר לזכותו: הוא העלה את גסות-דודח לדרגה של אמנות.

אלי ענתבי, פחדתיקווה

בהסכמה וברצון

על טיב הטראנספר המוצע על-ידי תנועת מולדת (ולתת להם הצעה שאי-אפשר לסרב לה", העולם הזה (6.9.89).

ראשית, אני מבקש לאשר כי העולם הזה עמד בהסכם בינינו ופירסם את דבריי בראיון כלשונם. אמנם היו השמטות של דברים חסר בים, בגלל קוצר המצע, אבל עיקרי הדברים הובאו.

מהיכרות רבת-שנים עם אורי אבנרי ידעתי שכך יהיה ה"גניצתי" בנויכוח על כך עם חברים.

שנית: בגיליון העולם הזה של ערב ראש-השנה תש"ן נכתב שאני מציע, לגרש את מיליון וחצי הפלסטינים מהגדה והרצועה, או את כל שניים וחצי מיליון הפלסטינים החיים כיום בין הירדן והים.

והרי אבנרי שמע אותי בהרחבה והוא יודע שאיננו ממליצים על גירוש (טראנספר בכ"פיה), אלא על חילופי-אוכלוסין (טראנספר בהסכמה וברצון).

מעולם לא אמרנו "גירוש". לגבי ערביי ישראל לא אמרנו אפילו זאת, אלא שזכויותיהם יושגו בכך שימלאו את ה"חובות האזרחיות".

או מדוע העולם הזה מרביק לי ולתנועת דברים אחרים?

ח"צ רחבעם זאבי, ירושלים

רוף והאקרה של שליטים מקומיים, הרי כרצעת-הביטחון על אחת כמה וכמה.

פגישה בכלא

כתב "העולם הזה" פתח בחקירה ודר בר עם אנשים משני עברי הגבול. הריעה של כולם היתה כי שוהא נדרגה מומן בכלא. היו שהסיפו פרטים מבחילים.

לא היתה כל אפשרות לברר את האמת, אלא זו לבקש רשות לבקר בכלא חיאם, ולראות את שוהא.

הכתב שלנו פנה לשליטונות צה"ל כדי לקבל רשות לבקר בחיאם. הוא נתקל בסירוב מחלט. אנשי-הקשר הישראליים גם סירבו להעביר שאלה בעניין זה לצדל.

לסירוב כזה יכול היה להיות רק הסבר סביר אחד: יש מה להסתיר. ומכאן ההנחה הברורה: שוהא אינה חיה עוד. שהרי אילו היתה חיה, מדוע לא הוצגה לפני עיתונאים? מדוע לא נמסרה לפחות תמונה עדכנית שלה, המוכיחה כי היתה חיה בתאריך כלשהו?

על סמך הנתונים האלה פירסמנו, לפני שבועיים (העולם הזה (17.10.89) את הכתבה תחת הכותרת "שוהא נרצחה", שהכילה את כל הפרטים שהיו ידועים לנו, ובכללם גם הכחשת דובר-צה"ל.

השבוע טען נגדי איש משרד-הביטחון כי הידיעה על מותה של שוהא אינה אמת. הוא הודיע לי ששוהא חיה בכלא חיאם. לדבריו, עיתונאי צרפתי אף השיג מהגנרל לחד רשות לבקר בכלא, וראה אותה שם. הובטח לי שהתצלום יוצג גם בטלוויזיה הישראלית.

אם כן, אני שמח. אני שמח ששוהא לא נרצחה בלי דין ובלו דין. אם הכתבה שלנו הביאה לכך שניתנה למישהו רשות לראות אותה, ואם תבטיח שגם להבא תישאר בחיים — מה טוב.

אולם כאותה ההודמנות נתקלתי שוב בסירוב, כאשר ניקשתי לראות אותה במו עיני.

הסירוב המתמשך הזה להציג את שוהא בשארה לעיני עיתונאים ישראליים בכלל, ולעיני העולם הזה בפרט, אומר דרשני.

אם אין מה להסתיר, מדוע לא להראות?

ואם אמנם שוהא חיה, אך אין מרשים לה לדבר עם עיתונאי ישראלי — מה הסיבה לכך? האם יש חשש שמא תגלה דברים על ההתנהגות כלפיה, ששילטונות-הביטחון ה"ישראליים", בעלי חסותו של צד"ל וכלא חיאם, אינם רוצים שיוודעו?

אני סבור כי פעלנו כאן לפי מיטב כללי המוסר העיתונאי, ושל לא יכולנו לפעול אחרת. לכל היותר אני מוכן לקבל שמוטב היה להר סיף סימך-שאלה לכתרת: "שוהא נרצחה?"

ד. א. א. א.

קיא יני.

האם חיה או מתה שוהא בשארה, הצר-עירה הלבנונית שהתנקשה בחייו של הגנרל אנטואן לחז?

לפני כמה שבועות הסלתי על כתב העולם הזה בצפון, רונן בר, לברר שאלה זו. הגיעו אלינו שמועות עקשניות כאילו האשה נרצחה בכלא-חיאם, הידוע לשימצה.

מיד אחרי ההתנקשות, הודיע הגנרל לחד שהוא "ישפוט בעצמו" את המתנקשת בחייו. וזהי כמובן כדיתה גרועה — שקורבן של מעשה ישפוט את מי עשה את המעשה. נשאלת גם השאלה אם לחד בכלל מוסגל לשפוט מישהו. על פי הדיווחים שהגיעו אלינו, מצבו הבריאותי של לחד, כתוצאה מן ההתנקשות, הוא בכי רע. הוא מתקשה ברי-בור, ידו השמאלית משותקת, והוא ישן רוב הזמן.

לגבי המצב המיטפטי כמה שקרוי "רצח-עתי-הביטחון" שודר ערפל רב. מי הריבון

מתנקשת בשארה איפה היא?

בחבל-ארץ זה? מי בעל הסמכות השיפוטית? איזה חוק שורר שם, אם בכלל? מי מוסמך לשפוט?

יש שם כוח, שאינו אלא צבא-שכיריים מטעם ישראל. כל קיומו על ישראל. לחד עצמו מונה על-ידי ישראל, וקיים בחסותה. ישראל מממנת את החוקתו. אולם אין זה שטח-שיפוט של ישראל, ואין החוק הישראלי חל שם.

למעשה זהו מעין חלל ריק, שבו שולט דיקטטור צבאי בחסות של ארץ שכנה. על מה שמתרחש בכלא-חיאם נשמעו לאיחת שמור-עות מחרידות. ואם בכל לנכון שולטים האג-

הרב בכיוף מברך את רבין דמויות ידועות

חון (ראה תצלום) הוא אחד ממורי-ההוראה של ישיבת הרב קוק, הרב אברהם חיים בכיוף, יליד ירושלים ואחת מרמויותיה הידועות, בן העדה הבוכאריה.

יצחק אברהמוף, ירושלים

העולם הזה

השבועון של ישראל

העורך הראשי: אורי אבנרי

מנהל: אברהם סימון

מנהלת מחלקת-מדעיות:

רינה מיטרני

המערכת והמינהל:

תל-אביב, רחוב גורדון 3

(ת.ד. 136, מיקוד 61001)

טלפונים: 03-232262/3/4

03-5230662

פקס: 03-245130

המוציא: העולם הזה בע"מ

הדפוס: הדפוס החדש

הפצה: גד

תל-אביב, יד הירוצים 7

טלפון: 03-377056

המנהל הכללי: דוד גרשנבוין